

JAK SI NEPODĚLAT ŽIVOT

Čtyři příběhy, jejichž součástí se může stát každý z nás

Učitelka základní školy s mindrákem ze své nadváhy, bankovní úřednice, které se najednou objeví podivný ekzém kolem očí, stárnoucí majitel nonstop lahůdek v nešťastném manželství, osamělý muž žijící v lesích a cizích chatách... můžou přežívat dál se svým problémem, skrývat ho a neřešit. Anebo se s ním porvou a za cenu šrámů a ran si svůj život opraví k lepšímu. Cyklus Jak si nepodělat život představí příběhy, se kterými se můžou diváci jednoduše ztotožnit. „Tereza Kopáčová za mnou přišla s tím, že by České televizi slušely komediální filmy, které jsou více o ženách. Respektive ženy jsou v nesnázích či nesnází pro jiné. Chtěla lehčí formou vyprávět o strachu z pokaženého života, o naději, která je spojena s odhodláním poprat se o kvalitu vlastního života. Každého z nás totiž občas silně zasáhne podezření, že jsme si (málem) podělali život. Kdy se definitivně naše pracně a úzkostlivě budovaná stabilita navěky zhroutí. No a tam někde začínají naše filmy,“ říká kreativní producent **Michal Reitler**.

Režisérka Tereza Kopáčová: Vždycky je lepší problém řešit, než se před ním schovávat

Co Vás vedlo k sestavení tohoto projektu?

Měla jsem s různými scénáristy rozpracovaných pár zajímavých témat a pocit, že je Česká televize momentálně docela testosteronová a že by se jí, respektive divákům mohlo hodit chvilkové osvěžení v podobě vztahových filmů.

Už máte za sebou podobný cyklus Nevinné lži. Kdy Vás napadla myšlenka těchto čtyř filmů?

A Nevinné lži zase navazovaly na Soukromé pasti... Prostě se nám líbil a osvědčil tenhle model nezávislých filmů různých témat a žánrů a tvůrců, zastřešených jedním principem. Tak jsme se s Michalem Reitlerem a Českou televizí dohodli, že do té řeky ještě jednou vlezeme.

Jak si člověk nepodělá život? Nabídnou jednotlivé filmy návodné odpovědi?

Návodných odpovědí bych se bála, to by nebyl film, ale příručka. Jen zastáváme určité postoje nebo názory, shrnula bych to asi do stručného: vždycky je lepší problém řešit, než se před ním schovávat. Vždycky stojí za to bojovat o lepší život, byť třeba sám se sebou, než to vzdát.

Režie se vedle Vás ujal Jan Hřebejk a Vít Karas. Co všechno filmy spojuje? Propojují se jednotlivá témata obrazově, nebo měl každý z režisérů volnou ruku?

Obrazově ani jinak propojovat vůbec nechceme, naopak, záměrem je, aby byl každý film jiný. Ale volná ruka taky ne. Nejsou to autorské filmy. Na pojetí i vyznění filmů jsme se co nejpečlivěji dohodli a průběžně si to navzájem hlídali od příprav až po poslední střih.

Můj bezvadnej život je inspirován Vaší vlastní zkušeností. Můžete se o ni, prosím, podělit?

Měla jsem takové období, kdy jsem si myslela, že zvládnu úplně všechno svou energií, odhodláním a nasazením. Ale bylo toho zjevně už moc, takže po takové poslední kapce můj organismus řekl ne, už se na to nemůžu dívat, a vyrobil mi podivné věci okolo očí, šířilo se to, zanedlouho jsem se proměnila v ještěra. Bylo asi nutné napadnout zrovna obličej, abych s tím začala něco dělat, všude jinde jsem to zvládla nějak přehlédnout, i selhání orgánů jsem rozchodila. Klinicky mi nic nenašli, lékaři si nevěděli rady, alternativní medicína a šarlatáni taky ne, nakonec jsem pochopila, že budu muset změnit pohled na sebe samotnou a svůj život. Když jsme potom s Alicí Nellis hledaly téma pro můj film a moc nám to nešlo, vyprávěly jsme si i naše holčičí věci a já jí mezi řečí ukázala mé ještěří fotky. Alice se toho chytla, i když já se bránila, že to přece není na film.

Až budou krávy lítat

„Bojíte se, že se svléknu? Ne víc, než já.“

Učitelka Bětka (Eva Hacuřová) je vtipná a milá holka s dvaceti kily navíc, což jí připomínají všichni včetně vlastní matky (Sabina Remundová). Nevyčínat, neupozorňovat na sebe, schovat se... jsi přece tlustá – v tom ji matka vychovala. A může ji pořád hlídat, protože spolu dodnes bydlí v jednom bytě a pracují ve stejné škole, kde Bětka učí na prvním stupni a matka dělá ředitelku. Když se vlastně omylem Bětka ocitne na kurzu burlesky, poprvé zažije pocit, že její nadváha nevádí, dokonce naopak. Charismatická lektorka (Jana Burkiewiczová) se snaží Bětce dokázat, že může být atraktivní, sexy a především se cítit svobodně, když se přestane bát a schovávat.

vedoucí projektu: Tereza Kopáčová // **scénář:** Pavel Gotthard, Michal Reitler // **režie:** Tereza Kopáčová // **kamera:** Martin Štěpánek // **výkonný producent:** Matěj Stehlík // **kreativní producent:** Michal Reitler

hrají: Eva Hacuřová, Sabina Remundová, Stanislav Majer, Eva Burešová, Daniel Bambas, Jacob Erftemeijer, Jana Burkiewiczová a další

Eva Hacuřová: Natáčení nastartovalo moji cestu k sebepřijetí

Jak jste se ztotožnila s postavou Bětky?

Já jsem postavě Bětky rozuměla naprosto. V podstatě celý život jsem poslouchala, že na profesi herečky jsem tlustá. I moje vztahy s chlapy byly opředeny neustálými debatami o mojí nadváze. Jak jsem procházela životem, nabírala jsem nánosy přesvědčení, že tlustí lidé nemají stejný nárok na život jako ti hubení. Naše profese i společnost je povrchní, ale je třeba nezapomínat, že i my „jinak prostorově řešení“ máme city, a že ta hroší kůže může být tlustá jen navenek. Moje cesta k sebepřijetí sice nevede přes burlesku, ale klikatá, náročná, avšak krásná a obohacující, je stejně jako ta Bětkina.

Připravovala jste se na roli burlesky nějak speciálně?

Půl roku před začátkem natáčení jsem trénovala: kondici, pohyb, choreografie. Měla jsem dvě trenérky a choreografky, které se na mně střídaly a dávaly mi milosrdně do těla. Musela jsem se psychicky připravit na nahotu ve filmu a taky přestat hubnout. Tou dobou jsem úspěšně shodila u dietoložky devět kilo a jako věčný dietář jsem chtěla pokračovat. Tereza Kopáčová chtěla, abych kvůli roli přibrala, ale to jsem nechtěla já. Takže

kompromisem bylo přerušit dietu, nehlídat se, ale primárně nepřibrat. A hlavně, touto příležitostí jsem konečně nastartovala svoji cestu k sebepřijetí.

Můžete být konkrétnější. Jak takový trénink probíhal?

Trénovala jsem v podstatě dvakrát týdně. Nejdřív pohyby, koordinaci a kondičku, a pak v poslední fázi přišly samotné choreografie. Musela jsem máknout, abych oproti ostatním profi tanečnicím měla náskok. Jim stačí to číslo vidět těsně před klapkou, ale já žádná tanečnice nejsem. Naopak, celé moje studium herectví jsem byla udržována v tom, že jsem pohybově levá.

Našel se při natáčení prostor k improvizaci?

Musím říct, že natáčení bylo extrémně příjemné. I když jsme se řídili textově i scénicky scénářem, já se cítila svobodně a u mnoha scén jsem si dovoľovala improvizovat. Ve filmu jsou i čistě improvizované scény. Tereza je skvělá režisérka, můžete jí věřit, že nepustí ven nic, co by bylo blbé. Takže vy nabízíte a ona koriguje.

Jak vůbec vnímáte povolání burlesek?

S tímto druhem tance jsem se setkala až při natáčení. Do té doby jsem ho neznala. V první chvíli jsem to vnímala jako takový lepší striptýz, ale nakonec jsem si k burlesce našla cestu. Líbí se mi, že vychází z prvorepublikové módy a hudby, kterou mám velmi ráda. Burleska má originálně obsahovat komické a fraškovité příběhy, nadsázku, ironii a hlavně úsměv. Když půjdeme do historie, principy burlesky jsou známy už ve starověkém Řecku. A tehdy to opravdu nebyla jen čísla čistě o svlékání a sexu.

Je Vám téma filmu – vyloučení ze společnosti – blízké? Rozumíte mu?

Pocházím z vesnice na Moravě. Lidé tam žijí ve větším strachu a možná frustraci, že ve velkých městech je blahobyt a peníze, a taky se mnohem víc nechají ovlivňovat médii a věří jen tomu, co vidí v televizi. Narážím teď na přehnané reakce na migrační krizi, která se naší země v podstatě nedotkla. Taky politické názory a priority se velmi různí. Kdyby u nás ve Vrahovicích žila bangladéšská rodina, místní se pochopitelně budou bát, je to pro ně nezvyklé a ohrožující. Lidé ve větších městech jsou na různorodost zvyklí. Nedá se to ale globalizovat nebo dělit na větší a menší města. Je to vždy pouze o každém z nás, našich zkušenostech a vnitřním strachu z neznámého. Nemám pocit, že by se situace zlepšovala. V dnešní době nejsme vedeni k toleranci. Naši státní představitelé nepřispívají k pospolitosti, naopak nutí občany k dělení na tábory a všeobecné nevraživosti. Spousta lidí v mém okolí má extrémní názory na voliče některých politických stran, a i když jsou to velmi inteligentní lidé, nevraživost je pohlcuje. Je asi stále důležitější hledat pravdu a lásku a nežít ve lži a nenávisti.

Nonstop lahůdky

„Pochoutkový nebo hermelínový?“

Lenka (Eliška Křenková) přijede do Prahy za svým chlapcem, ale hned z kraje romantické večere od něj dostane nehoráznou nabídku, kterou nemůže řešit jinak než útekem. Ostatně útky jsou pro Lenku typické, jak se postupně ukáže. Poslední spoj domů ujede před nosem, další pojede až ráno, co celou noc v Praze? Kousek od nádraží Lenka narazí na Nonstop lahůdky a rozhodne se uklidnit jídlem, což je pro ni taky typické. Postarší majitel Lahůdek Karel (Miroslav Krobot) taky vypadá, že má nějaký problém. A zatímco Lenka svoje problémy řešit neumí, ty cizí řeší okamžitě.

„Karel je docela smířený člověk na hraně rezignace, který se jedné noci potká se svým protikladem, což by mělo být zábavné,“ popisuje svou postavu herec **Miroslav Krobot**.

vedoucí projektu: Tereza Kopáčová // **scénář:** Tomáš Pavlíček // **režie:** Jan Hřebejk // **kamera:** Lukáš Milota // **výkonný producent:** Matěj Stehlík // **kreativní producent:** Michal Reitler

hrají: Miroslav Krobot, Eliška Křenková, Jitka Sedláčková, Hana Seidlová, Tomáš Bambušek, Václav Kopta, Martin Kyšperský a další

Režisér Jan Hřebejk: Ústředním tématem Nonstop lahůdek je vztah mezi muži a ženami

Jak jste se k tomuto projektu dostal a co Vás na něm zaujalo?

Je to převážně projekt Terezy Kopáčové, která mě oslovila s několika scénáři. Mě zaujal právě ten Nonstop lahůdek Tomáše Pavlíčka, protože mi svojí poezií připomínal filmy Jima Jarmushe nebo Steva Buscemiho, které mám rád.

Každý film cyklu je jiný žánr, kam byste zařadil Nonstop lahůdky?

Je to taková poetická komedie založená převážně na dialogu, podobná ostatním filmům Tomáše Pavlíčka, jejichž způsob vyprávění je mi velmi blízký. Řekl bych, že Nonstop lahůdky poněkud vybočují z mojí tvorby, protože samozřejmě Tomáš píše jinak než Petr Jarchovský.

Jaké je nosné téma filmu a jakou roli tam hraje nonstop lahůdky?

Ústředním tématem je vztah mezi muži a ženami. Celý děj se odehrává během jedné noci a na poměrně malém prostoru v Nuslích. Ty nonstop lahůdky potom fungují jako takový spojovací činitel a místo, kam se děj neustále vrací.

Eliška Křenková: Cpát se chlebičky ve tři ráno pro mě byla výzva

Pochoutkový nebo hermelínový?

Ani jeden! Nemám ráda tyhle klasické chlebičky! Jedině vajíčkový, ten můžu. Byla to pro mě trochu výzva se jimi cpát a ještě ke všemu ve tři ráno.

Jak si člověk nepodělá život? A když už je pozdě, jak to může napravit?

Myslím si, že když člověk nelže a je sám sebou, tak riziko, že si život podělá je o dost menší. Ale podle mě nikdy není pozdě začít něco napravovat, třeba tak, že se pravda začne říkat nahlas.

Jak se Vám spolupracovalo s Miroslavem Krobotem pod vedením Jana Hřebejka?

S Mirkem se mi pracovalo skvěle. Vždycky jsem s ním chtěla točit. Miluju jeho herecký projev. Byla jsem nadšená, když ho obsadili a nadšení se jenom stupňovalo během natáčení. Naprosto jsem si ho zamilovala jako kolegu i jako člověka a doufám, že se zase nějak potkáme. S Honzou to bylo podobné. Pamatuju si, když mi volal s nabídkou Nonstop lahůdek, jak jsem byla nadšená, protože jsem po tom už dlouho toužila. Mám ráda, když natáčení probíhá v přátelské a

tvůrčí atmosféře a tak tomu s Honzou bylo. Neskutečně ovládá filmové řemeslo a je fascinující s jakou lehkostí.

Ráda si zatancujete na Žal se odkládá Jiřího Korna a podobné staré hity?

Já miluju tanec, takže si ráda zatančím při jakékoli příležitosti. A to i ve filmu. Žal se odkládá je stoprocentní srdcovka.

Můj bezvadnej život

„To mám přijít o všechno... kvůli vyrážce?“

Po rodinné oslavě, kterou uspořádala báječně, jak je jejím zvykem – alespoň na jejím facebookovém profilu to tak působí - se ráno Dana (Tereza Brodská) probudí s podivnými fleky okolo očí. Sama by to zas tak moc neřešila, jenže všichni okolo to řeší dost. Lékařské testy jsou negativní, doktoři si nevědí rady. Dana přichází o práci, protože s ekzémem nemůže za přepážku banky, kde dosud pracovala a kde má hypotéku na vlastní dům. Zoufalá skončí u podivné psychoterapeutky (Jitka Schneiderová), která ji donutí podívat se na sebe i svět okolo pořádně, položit svým blízkým důležité otázky a taky pojmenovat, čeho se ona sama ve skutečnosti bojí.

vedoucí projektu: Tereza Kopáčová // **scénář:** Alice Nellis // **režie:** Tereza Kopáčová // **kamera:** Martin Štěpánek // **výkonný producent:** Matěj Stehlík // **kreativní producent:** Michal Reitler

hrají: Tereza Brodská, Vasil Fridrich, Lucie Žáčková, Anna Peřinová, Veronika Divišová, Jitka Schneiderová a další

Tereza Brodská: Herečky nemají problém ukázat se nenalíčené, ale bojí se ukázat nedokonalou postavu

Když si vzpomenete na natáčení, co se Vám vybaví jako první?

Jednoznačně Tereza Kopáčová. Tereza je moje srdcová záležitost, a to jak po té režijní, tak po lidské stránce. Tereza má na mě specifický vliv, že ač je ve scénáři něco, co bych si myslela, že nikdy neudělám, nebo nedokážu, tak kvůli ní mám vždy potřebu dokázat, že to udělám, že to zvládnu. Ani jako malá holka jsem nejezdila na kole a kvůli ní jsem se to naučila pro

Nevinné lži, nyní jsem se zase naučila skákat šipku do vody. Když mi dala scénář, přišel mi výjimečný. Přišlo mi, že by to pro mě mohla být životní role.

Jak se oznamují hercům informace tipu, že budou muset přibrat?

To se neoznamuje. Tereza mi dala přečíst scénář. Ale přibírání mi nevadilo, to bylo krásné období. To je hned. Blbě ale je, že po jednapadesátce už to nikdy neshodíte. Vzpomínám si, ale jak jsem si někde na straně padesát devět přečetla – bazén, pak hned dvoudílné plávky, to už jsem se zarazila a četla dál „...ve svém vorvaním těle ve dvoudílných plavkách skočí šipku do vody...“ To mě polilo horko a hned jsem volala Terince a řekla jí, že nikdy v životě jsem si neponořila ani hlavu. Tereza se strašně divila, že neumím šipku, vždyť přece každý umí skočit šipku. Pak mě uklidnila, že se z toho nějak vylžeme a položila telefon. Já hned na internetu hledala lektory plavání. Zaplatila jsem si trenérku a asi při páté lekci mě zastavil plavčík na bazénu, vzal si mě stranou a za dvacet minut jsem skočila svou první šipku.

Skočila jste po hlavě do vody ještě někdy po natáčení?

Ne. To by u toho musela být Kopáčová s kamerou. Dobrovolně už nikdy. (směje se)

Ve filmu Vám dělají rodinu Vasil Fridrich s Annou Peřinovou a Veronikou Divišovou. Jak jste si s nimi před kamerou rozuměla?

Sedli jsme si skvěle. Vasil je hrozně empatický a hodný člověk a i holky byly skvělé. A také jsem byla nadšená z toho, že roli mé kamarádky vzala Lucie Žáčková, protože ona mě neskutečně baví. Je velmi minimalistická, ale je hrozně dobrá. Já jsem vždy ráda, když se mnou hraje někdo, koho obdivuju a motivuje mě to být také tak dobrá nebo se aspoň přiblížit tomu, jak ona v tomto případě byla skvělá.

Vzhled bývá důležitou součástí moderního člověka. Je řešen jak v osobní, tak pracovní rovině. Není na lidi někdy zbytečně vyvíjen tlak?

Je to tak, proto Alice Nellis napsala tento scénář a my podle něj pak natočili film. Kromě velké váhy mám strupy a vyrážku kolem očí. Z natáčení jsem si odnesla poznatek, že my herečky nemáme problém ukázat se nenalíčené, ale bojíme se ukázat nedokonalou postavu. Když už jsme ale do toho tématu šly, sama jsem Tereza navrhla, přiznejme stahovací prádlo, povislé ruce, dvě brady.

To, co zažívá Vaše postava, se může přihodit komukoliv. Chtěla jste divákům předat nějaký vzkaz?

Uvažovaly jsme, zda nepřiznáváme nedostatky ženského těla po padesátce už příliš, ale točili jsme to právě pro ty normální divačky. Dnes se svět trochu zbláznil. Každý upravuje fotky zkrášlovacími aplikacemi, filtry a díky tomu žijeme mimo realitu. Spousta žen nemá velké sebevědomí a má mindráky, nebojím se říct, že i deprese. Film má spousta odkazů jak pro ženy a muže, tak i pro mladší diváky ve věku mých dcer. Někdy je dobré se zastavit a podívat se na blízké jiným pohledem. Ten náš film ukazuje, že v každém věku můžete začít žít jinak.

Co se změní v životě ženy po padesátce?

Když jsem měla padesátiny, spousta lidí se mě ptala, jak ten život rekapituluju. Ale já nic nerekapituluju. To číslo si uvědomuji, jen když jsem u lékaře. Je fajn být sám sebou, radovat se z maličkostí a užívat si. Strašně důležité je mít koníčky, nenudit se.

Beze stopy

„Nechci žít mezi lidmi, můžete mne prosím nechat zmizet?“

Karel (Ondřej Vetchý) podle svého zvyku tráví i tuhle zimu v lese a v opuštěných chatových osadách. Někade, neničí, má vypracovaný systém, jak vyžít s minimem a nezanechávat stopy. Teď je ale něco jinak. I když se Karel umí lidem vyhýbat, má čím dál víc pocit, že ho někdo sleduje. Z pronásledovatele se nakonec vyklubuje kluk (Václav Švarc) na útěku před zákonem.

vedoucí projektu: Tereza Kopáčová // **scénář:** Tomáš Holeček // **režie:** Vít Karas // **dramaturgie:** Matěj Podzimek // **kamera:** Pavel Berkovič // **výkonný producent:** Matěj Stehlík // **kreativní producent:** Michal Reitler

hrají: Ondřej Vetchý, Marika Šoposká, Vít Gajdoš, Václav Švarc a další

Režisér Vít Karas: Pokud by si chtěl někdo život zbabrat, poskytneme mu spolehlivý návod

Zakládá se Váš příběh na reálném základě?

Samotného mě překvapilo, když scenárista Tomáš Holeček na premiéře na Febiofestu prozradil, že se inspiroval příhodou z dětství. Za celého půl roku práce nad scénářem se o tom přede mnou a dramaturgem Matějem Podzimkem ani slůvkem nezmínil. Podle všeho jedna stará chatařka v osadě, kde Tomáš trávil prázdniny, všem tvrdila, že se jí ztrácí tu a tam nějaké konzervy, rýže, sušenky a podobně. Nikdo jí nevěřil, mysleli si, že je senilní. Pak ale policisté zatkli velmi rafinovaného zloděje.

Vedoucí projektu Tereza Kopáčová popisuje Váš film Beze stopy téměř jako western. Souhlasíte?

Ono je to poměrně zábavné - ten film totiž začíná jako thriller, pak se na chvíli téměř dotkne hororu, taky je to ale buddy movie s komediálními prvky, pak je to drama, následně tragédie a nakonec tak trochu mystérium. A kupodivu to všechno drží pohromadě. Možná tím, že je to téměř western.

Jakým způsobem se ve filmu promítá společný název a princip celého projektu: Jak si nepodělat život?

Ono po pravdě Beze stopy je zrovna filmem o tom, jak si ten život zatraceně blbě pokazit. Spíš je to takové varování pro diváka, kam by svůj život neměl nechat dojít. Anebo pokud by měl někdo v úmyslu si život zbabrat, může si vzít osudy hrdinů jako spolehlivý návod.

Václav Švarc: Setkat se s Ondřejem Vetchým pro mě bylo nesmírným štěstím

Jak se vám spolupracovalo s Ondřejem Vetchým?

Jelikož jsme se s Ondřejem Vetchým setkali už při státnicích na DAMU, kdy byl jedním ze členů komise, nebyl jsem ze setkání tolik nervózní, jako spíš zvědavý, jak pracuje. Překvapilo mě, kolik životní síly v sobě chlap, kterému je k šedesátce může mít, když mezi záběry dováděl se psem nebo si, zřejmě v rámci oťukávání a ventilování přebytečné energie zkoušel na mě či na kolezích náznaky chvatů a úderů, což jak jsem pochopil běžně praktikuje i na spoluhráčích z Činoherního klubu, když si kupříkladu

opakují text. Důsledně si se mnou procházel společné dialogy a vedle režiséra Víta Karase mi pomáhal pochopit, co je nejpodstatnější zahrát v rámci dané situace. Vyzvídal jsem, jak přistupuje k emočně vypjatým scénám, zda si místo jiných postav dosazuje své blízké, aby se lépe vpravil do pocitu. Odpověděl, snad si to pamatuji přesně, že si naopak živě představuje osudy lidí v příběhu, jejich vzájemné vztahy a pocity z nichž plynou reakce na nastalou situaci. V jednom záběru se postava Karla, kterou Ondřej hraje, rozpláče nad umírajícím tělem přítele. Asi se předpokládá, že to pro herce není žádná překážka. Ve skutečnosti ale na místě přítele leží chlapík, který kouká do objektivu a herec místo do očí hledí na žlutou značku nalepenou na kameře a pouze silou vlastní představivosti v sobě vyvolává kýžený pocit. Bylo pro mne nesmírným štěstím setkat se s hercem, který ke své práci přistupuje s takovouto odpovědností a vnitřním vkladem.

Jak byste popsal vaši postavu: není vyloženě záporná, ale své stinné stránky má. Dokáže se nepodělat život, nebo tento příběh o Patrikovi není?

Patrikovi je okolo dvaceti let, vyrůstal v dětském domově v Loučkách, kam jej odložila máma. Otce nikdy nepoznal. Je zjevné, že u něj nebyla uspokojena potřeba lásky a pozornosti. Je nevyrovnaný, impulzivní, a protože touží po blízkosti druhých, tak je důvěřivý. Chybí mu mužský vzor, který nalézá v postavě Karla, jemuž ale většinu času vzdoruje. Vlivem těchto okolností dělá špatná rozhodnutí a právě Karel je jediný, kdo se jej snaží navést na správnou cestu. Každá z postav do příběhu vstupuje s již podělaným životem a Patrik není výjimkou, proto název cyklu v tomto kontextu chápu spíše jako nevyřčenou prosbu, co má Patrik udělat proto, aby bylo konečně něco v jeho životě správně, aby byl šťastný.

Kontakt pro média

Daniel Maršalík

Tel.: (+420) 261 137 521

Mob.: (+420) 606 464 922

daniel.marsalik@ceskatelevize.cz

Fotografie

<ftp://ceskatelevize.cz/>

pavel.kral@ceskatelevize.cz